

**საქართველოს უზენაესი სასამართლო
განჩინება
საქართველოს სახელით**

საქმე №330210116001629293

საქმე №ას-1604-2018

№ას-1604-2018 შ-----ი

**26 თებერვალი, 2019 წელი
ქ. თბილისი**

**სამოქალაქო საქმეთა პალატა
შემადგენლობა:**

**ზურაბ ძლიერიშვილი (თავმჯდომარე, მომხსენებელი),
ბესარიონ ალავიძე, პაატა ქათამაძე**

საქმის განხილვის ფორმა – ზეპირი მოსმენის გარეშე

კასატორი – ე----- შ-----ი (მოსარჩელე)

მოწინააღმდეგე მხარე – ლ---- ს-----ი (მოპასუხე)

გასაჩივრებული გადაწყვეტილება – თბილისის სააპელაციო სასამართლოს
სამოქალაქო საქმეთა პალატის 2018 წლის 21 ივნისის გადაწყვეტილება

კასატორის მოთხოვნა – გასაჩივრებული გადაწყვეტილების გაუქმება

დავის საგანი – ნასყიდობის ხელშეკრულების ბათილად ცნობა, უძრავი
ქონების საკუთრებაში გადაცემა

ა ლ წ ე რ ი ლ ო ბ ი თ ი ნ ა წ ი ლ ი :

სასარჩელო მოთხოვნა:

1. ე----- შ-----მა (შემდგომში – მოსარჩელე) სარჩელი აღძრა სასამართლოში ლ---- ს-----ის (შემდგომში – მოპასუხე) მიმართ და მოითხოვა, ბათილად იქნეს ცნობილი საჯარო რეესტრის ეროვნული სააგენტოს მიერ 2015 წლის 8 მაისს დამოწმებული მხარეთა შორის უძრავ ნივთზე გაფორმებული ნასყიდობის ხელშეკრულება და აღნიშნული სადავო უძრავი ქონება გადაეცეს მოსარჩელეს საკუთრებაში.

სარჩელის საფუძვლები:

2. მოსარჩელის განმარტებით, 481,00 კვ.მ მიწის ნაკვეთზე, განავსებული №2 ლიგ „ა“ შენობა-ნაგებობის (საერთო ფართი – 128,00 კვ.მ, მათ შორის, საცხოვრებელი ფართი – 46,00 კვ.მ, დამხმარე ფართი – 12,00 კვ.მ, სარდაფი – 70,00 კვ.მ) ½ ნაწილი საჯარო რეესტრში საკუთრების უფლებით ირიცხებოდა მის სახელზე, ხოლო მიწის ნაკვეთი წარმოადგენდა მოსარჩელისა და სხვა პირების თანასაკუთრებას.

3. 2015 წლის 8 მაისს საჯარო რეესტრის ეროვნული სააგენტოს მიერ დამოწმებული უძრავი ნივთის ნასყიდობის ხელშეკრულების მიხედვით, მოსარჩელემ უძრავი ნივთი გაასხვისა მოპასუხეზე, თუმცა ნასყიდობის ხელშეკრულების გაფორმების დროს იგი შვილმა – რ----- შ-----მა (შემდგომ – მოსარჩელის შვილი, მესამე პირი დამოუკიდებელი სასარჩელო მოთხოვნის გარეშე) და მოპასუხემ მოატყუეს.

4. მოსარჩელე მხედველობადაქვეითებული პირია. ზემოაღნიშნულმა პირებმა ისარგებლეს მისი ავადმყოფობით, მოტყუებით განუმარტეს, რომ ხელი აწერდა სოციალურად დაუცველი პირების ფინანსური დახმარების პროგრამას. შესაბამისად, მოსარჩელემ ვერ აღიქვა ის ფაქტი, რომ ხელი მოაწერა ნასყიდობის ხელშეკრულებას.

5. 2015 წლის 8 მაისს მოპასუხემ სადავო უძრავი ქონება აღრიცხა თავის სახელზე საჯარო რეესტრში, ხოლო დანარჩენ თანამესაკუთრებთან ერთად ქონება გამიჯნა 2015 წლის 5 აგვისტოს. გამიჯვნის ხელშეკრულების თანახმად, მოპასუხემ თავის სახელზე აღრიცხა №1 შენობა (ლიგ. „ა“-დან ½ ნაწილი და ნაგებობა №3). მოსარჩელის სახელზე აღრიცხული სადავო უძრავი ქონების საკადასტრო კოდი შეიცვალა ახალი რეგისტრაციის შემდეგ.

6. მოსარჩელემ მხოლოდ მაშინ შეიტყო ნასყიდობის ხელშეკრულების შესახებ, როცა მოპასუხემ მოსთხოვა მას და მის მეორე ჯგუფის ინვალიდობის მქონე შვილს ბინის გამოთავისუფლება. უძრავი ნივთის ნასყიდობის საფასური – 7 000,00 აშშ დოლარი მიიღო სრულად მოსარჩელის შვილმა.

მოპასუხის პოზიცია:

7. მოპასუხემ სარჩელი არ ცნო და მიუთითა, რომ იგი ოჯახის წევრებთან

ერთად ცხოვრობდა მოსარჩელის სახელზე რიცხულ სახლთმფლობელობაში ე.წ. „გირაოთი“ დაახლოებით ორი ან სამი წელი 2 600 აშშ დოლარად. შემდეგ მოსარჩელემ მიიღო გადაწყვეტილება სახლის გასხვისების შესახებ და შესთავაზა მოპასუხეს მისი შეძენა. ხელშეკრულების დადებისთანავე მოპასუხემ დაამატა 4 400 აშშ დოლარი, სულ გადაიხადა 7 000 აშშ დოლარი. ამის შემდგომ მყიდველმა კიდევ დაამატა 6000 ლარი, საბოლოოდ, გადახდილ იქნა 7 000,00 აშშ დოლარი და 6 000,00 ლარი. მოპასუხემ გამოავლინა კეთილი ნება და მისცა უფლება მოსარჩელეს, ოჯახის წევრებთან ერთად გაეგრძელებინათ სახლში ცხოვრება, სანამ სხვა საცხოვრებელ ადგილზე გადავიდოდნენ. თავად მოსარჩელე საცხოვრებლად უნდა წასულიყო თავის დასთან, ხოლო მისი შვილი უნდა გადასულიყო საცხოვრებლად სოფელში.

პირველი ინსტანციის სასამართლოს გადაწყვეტილების სარეზოლუციო ნაწილი:

8. თბილისის საქალაქო სასამართლოს 2017 წლის 17 ნოემბრის გადაწყვეტილებით სარჩელი ნაწილობრივ დაკმაყოფილდა, $\frac{1}{2}$ ნაწილში ბათილად იქნა ცნობილი 2015 წლის 8 მაისს მხარეთა შორის სადავო უძრავ ნივთზე გაფორმებული ნასყიდობის ხელშეკრულება, რაც მოპასუხემ გაასაჩივრა სააპელაციო წესით.

სააპელაციო სასამართლოს გადაწყვეტილების სარეზოლუციო ნაწილი და ფაქტობრივ-სამართლებრივი დასაბუთება:

9. თბილისის სააპელაციო სასამართლოს სამოქალაქო საქმეთა პალატის 2018 წლის 21 ივნისის გადაწყვეტილებით მოპასუხის სააპელაციო საჩივარი დაკმაყოფილდა, გასაჩივრებული გადაწყვეტილება გაუქმდა და ახალი გადაწყვეტილება სარჩელს ეთქვა უარი შემდეგ გარემოებათა გამო:

10. სააპელაციო პალატამ დაადგინა, რომ მოსარჩელე დაიბადა 1948 წელს, ირიცხება სოციალურად დაუცველი ოჯახების მონაცემთა ერთიან ბაზაში, ოჯახის ერთ-ერთ წევრთან ერთად.

11. 481 კვ.მ მიწის ნაკვეთზე განავსებული №2 ლიტ „ა“ შენობა-ნაგებობის 128,00 კვ.მ საერთო ფართის (მათ შორის, საცხოვრებელი ფართი – 46,00 კვ.მ, დამხმარე ფართი – 12,00 კვ.მ, სარდაფი – 70,00 კვ.მ) $\frac{1}{2}$ ნაწილი საჯარო რეესტრში საკუთრების უფლებით ირიცხებოდა მოსარჩელის სახელზე.

12. 481 კვ.მ მიწის ნაკვეთი წარმოადგენდა მოსარჩელისა და ორი ფიზიკური პირის თანასაკუთრებას.

13. 2015 წლის 8 მაისს მხარეთა შორის დაიდო უძრავი ნივთის ნასყიდობის ხელშეკრულება, რომლის მიხედვით მოსარჩელემ გაასხვისა შენობა-ნაგებობა №2, ლიტ „ა“, 128,00 კვ.მ საერთო ფართის (მათ შორის 46,00 კვ.მ საცხოვრებელი ფართი, 12,00 კვ.მ დამხმარე ფართი და 70,00 კვ.მ სარდაფი) $\frac{1}{2}$ ნაწილი. ნასყიდობის საგნის ღირებულება განისაზღვრა 7 000 აშშ დოლარით.

14. 2015 წლის 8 მაისიდან 174,00 კვ.მ დაზუსტებული ფართის მქონე მიწის ნაკვეთი აღირიცხა მოპასუხისა და სხვა თანამესაკუთრის თანასაკუთრებაში, მოპასუხის საკუთრებად დარეგისტრირდა №1 შენობიდან (ლიტ „ა“) 1/2 ნაწილი და №3 ნაგებობა, ხოლო უფლების დამდგენი დოკუმენტებს წარმოადგენდა 2015 წლის 8 მაისს დამოწმებული უძრავი ნივთის ნასყიდობის ხელშეკრულება, გამიჯვნის ხელშეკრულებები დამოწმებული 2015 წლის 5 და 4 აგვისტოს საქართველოს იუსტიციის სამინისტროს საჯარო რეესტრის ეროვნული სააგენტოს მიერ.

15. საქართველოს სამოქალაქო საპროცესო კოდექსის (შემდგომ – სსსკ) მე-4 მუხლის პირველი ნაწილის, 102-ე მუხლის პირველი დამეორე ნაწილებისა და 105-ე მუხლის მეორე ნაწილის შესაბამისად, სააპელაციო პალატამ განმარტა, რომ სამოქალაქო სამართალსა და საპროცესო სამართალში არსებობს მტკიცების ტვირთის სამართლიანი და ობიექტური განაწილების სტანდარტი. აღნიშნული სტანდარტის თანახმად, მტკიცების ტვირთი განაწილებულ უნდა იქნეს იმგვარად, რომ მოსარჩელესა და მოპასუხეს უნდა დაეკისროთ იმ ფაქტების დამტკიცება, რომელთა მტკიცება მათთვის ობიექტურად შესაძლებელია. მტკიცების ტვირთი ეკისრება მას, ვინც ამტკიცებს და არა მას, ვინც უარყოფს.

16. სააპელაციო პალატამ არ გაიზიარა მოწინააღმდეგე მხარის მოსაზრება, რომ მის ნებას წარმოადგენდა მის საკუთრებაში არსებული უძრავი ქონების 1/2 ნაწილის გასხვისება და 2015 წლის 8 მაისის უძრავი ნივთის ნასყიდობის ხელშეკრულება მხარეთა შორის 1/2 ნაწილში დაიდო მოტყუებით.

17. საქართველოს სამოქალაქო კოდექსის (შემდგომ – სსკ) 52-ე მუხლის თანახმად, ნების გამოვლენის განმარტებისას ნება უნდა დადგინდეს გონივრული განსჯის შედეგად და არა მარტოდენ გამოთქმის სიტყვასიტყვითი აზრიდან.

18. მოსარჩელის განმარტებით, მის ნებას წარმოადგენდა მხოლოდ საკუთრების 1/2 ნაწილის განკარგვა და არა მთლიანი ქონების, ასევე, იგი სადავო ხელშეკრულების დადებისას მოატყუეს, თითქოსდა ხელს აწერდა სოციალურად დაუცველი პირების ფინანსური დახმარების პროგრამას, რის გამოც, ჯამრთელობის მდგომარეობისა და მხედველობის პრობლემის გამო, მან ვერ აღიქვა ის ფაქტი, რომ ხელი მოაწერა ნასყიდობის ხელშეკრულებას.

19. სააპელაციო პალატამ მიიჩნია, რომ მოწინააღმდეგე მხარის მიერ მითითებული სადავო გარემოება, კერძოდ, მოტყუების ფაქტი წარმოადგენს საქმისათვის მნიშვნელოვან გარემოებას, რომლის არსებობის დასადასტურებლად მტკიცებულების სახით, მხოლოდ მოსარჩელის ახსნა-განმარტება სასამართლოსათვის არ არის სარწმუნო და საკმარისი.

20. სააპელაციო პალატამ განმარტა, რომ ერთ-ერთი მხარის ახსნა-განმარტება, თუ მას არ ეთანხმება მოწინააღმდეგე მხარე, მხოლოდ იმ შემთხვევაში შეიძლება ჩაითვალოს სადავო სამართლებრივი ურთიერთობის არსებობისა თუ საქმისათვის მნიშვნელობის მქონე ფაქტობრივ გარემოებათა დამადასტურებელ მტკიცებულებად, თუ იგი დასტურდება საქმეში არსებული

სხვა მტკიცებულებების ყოველმხრივი, სრული და ობიექტური განხილვის შედეგად. წინააღმდეგ შემთხვევაში, მხარის მიერ მიცემული ნებისმიერი ახსნა-განმარტება სადავო ურთიერთობის ან საქმისათვის მნიშვნელობის მქონე ფაქტობრივ გარემოებათა დამადასტურებელ უტყუარ მტკიცებულებად უნდა მიგვეჩნია, რაც ეწინააღმდეგება სსსკ-ის 105-ე მუხლით დადგენილ პრინციპებს.

21. ვინაიდან მოტყუების ფაქტი, გარდა მოწინააღმდეგე მხარის ზეპირსიტყვიერი განმარტებისა, ვერ იქნა დადასტურებული რაიმე სახის მტკიცებულებით, საქმეში არსებული მტკიცებულებების და დადგენილი ფაქტობრივი გარემოებების შეფასების შედეგად, სააპელაციო პალატამ დადგენილად მიიჩნია, არ არსებობს აღნიშნული საფუძვლით 2015 წლის 8 მაისის უძრავი ქონების ნასყიდობის ხელშეკრულების ბათილად ცნობის საფუძველი.

22. სსკ-ის 50-ე მუხლის, 81-ე მუხლის პირველი ნაწილის საფუძველზე სააპელაციო სასამართლომ განმარტა, რომ აღნიშნული ნორმით არასწორად ინფორმირებული მხარისათვის რეალურად არსებული გარემოება ცნობილი უნდა გახდეს გარიგების დადების შემდეგ, რაც მოცემულ შემთხვევაში არ დასტურდება.

23. სააპელაციო პალატის მოსაზრებით, დაუსაბუთებელია არგუმენტი, რომ მოსარჩელემ არ იცოდა, თუ რა ხელშეკრულებას აწერდა ხელს. მოწინააღმდეგე მხარემ ვერ დაადასტურა ის გარემოება, რომ მას ხელშეკრულება არ წაუკითხავს და მისი შეხედულებით ხელს აწერდა სოციალურად დაუცველი პირების ფინანსური დახმარების პროგრამას, თუმცა, ასეთ შემთხვევაშიც ხელშეკრულება ვერ იქნება ბათილად ცნობილი, ვინაიდან ხელშეკრულებაზე ნებაყოფლობით ხელის მოწერით მხარე გამოთქვამს რა თანხმობას სახელშეკრულებო პირობებზე, ივარაუდება, რომ ხელშეკრულების პირობები მისთვის ცნობილია. კანონი არ ითვალისწინებს ხელშეკრულების ბათილობას მხარის დაუდევრობის – ხელშეკრულების გაცნობის გარეშე ხელმოწერის გამო, ხელშეკრულების კანონიერად მიჩნევისათვის არ არის სავალდებულო, განემარტათ თუ არა ხელშემკვრელ მხარეებს სახელშეკრულებო პირობები.

24. სსკ-ის 81-ე მუხლი აღიარებითი სარჩელის მოთხოვნის სამართლებრივი საფუძველია იმ შემთხვევაში, თუ პირი გარიგების დადების მიზნით მოატყუეს. მითითებული მუხლის პირველი ნაწილის მეორე წინადადებით, გარიგების ბათილობა ხდება მაშინ, როცა აშკარაა, რომ მოტყუების გარეშე გარიგება არ დაიდებოდა. მოტყუების დროს არსებობს ნების ნაკლის გამოვლენა, კერძოდ, რომ არა მოტყუების ფაქტი, ისე გარიგება არ დაიდებოდა. შეცილების შემდეგ სასამართლოში დავისას მოსარჩელემ უნდა დაამტკიცოს მოტყუების ფაქტის არსებობა ისეთი მტკიცებულებების წარდგენით და ისეთ გარემოებებზე მითითებით, რომლებიც დაადასტურებდნენ მოტყუების ფაქტს. განსახილველ შემთხვევაში, მოწინააღმდეგე მხარემ მიუთითა, რომ მან არ იცოდა რა ხელშეკრულებას აწერდა ხელს. ეს ფაქტი არ შეიძლება მიჩნეულ იქნეს გარიგების ბათილობის საფუძვლად, რადგან გარიგებაზე ხელმოწერა უკვე თავისთავად ადასტურებს

გარიგების შინაარსის ცოდნას. უდავოა, რომ მოსარჩელე ქმედუნარიანი იყო გარიგების დადებისას. ამასთან, საქმის მასალებში არ მოიპოვება ისეთი მტკიცებულება, რაც უტყუარად დაადასტურებდა მოწინააღმდეგე მხარის მოტყუების ფაქტს, გარდა თავად მხარის ახსნა-განმარტებისა.

25. სააპელაციო პალატამ ყურადღება გაამახვილა იმ გარემოებაზე, რომ პირველი ინსტანციის სასამართლოში საქმის განხილვისას მოსარჩელემ შეცვალა სარჩელში მითითებული პოზიცია ნასყიდობის ხელშეკრულების დადებისას ნასყიდობაზე მისი ნების არარსებობასთან დაკავშირებით და საბოლოოდ განმარტა, რომ მან ნება გამოავლინა მის საკუთრებაში არსებული უძრავი ქონების მხოლოდ 1/2-ის გასხვისებაზე.

26. ზემოაღნიშნულთან დაკავშირებით სააპელაციო პალატამ მიუთითა, რომ მოტყუება არის ვითარება, როცა ერთი მხარე მეორეს აწვდის არასწორ ინფორმაციას მისთვის არსებითი მნიშვნელობის მქონე გარემოებების მნიშვნელოვანი ელემენტების თაობაზე, ან წინასწარ განზრახ დუმს მათ თაობაზე. შესაბამისად, მოტყუებად ითვლება შეცდომის განზრახი, შეგნებული გამოწვევა. მოტყუებას საფუძვლად უდევს პირის შეგნებული მოქმედება, რომელიც მიზნად ისახავს ნების გამომვლენის შეყვანას შეცდომაში, ანუ, პირი ზემოქმედებს ამ უკანასკნელის ნებაზე და აღნიშნული ზემოქმედების შედეგად მიიღწევა მომტყუებლის მიერ ის შედეგები, რომელიც სურდა მას და რომელზეც შეძლო მეორე მხარის დაყოლიება. შესაბამისად, პირი აღნიშნული ზემოქმედების საფუძველზე თანახმაა დადოს გარიგება. ამასთან, მოტყუების დროს პირს შექმნილი უნდა ჰქონდეს ისეთი ობიექტური ვითარება, რომელიც ხელს შეუშლის ნების გამომვლენს ნამდვილი, ანუ მისთვის სასურველი ნების გამოვლენაში. შესაბამისად, მოტყუების ფაქტი იმდენად თვალსაჩინო და აშკარა უნდა იყოს, რომ ნებისმიერი საშუალო განვითარებისა და აზროვნების ადამიანის მოტყუება უნდა იყოს შესაძლებელი.

27. მოცემულ შემთხვევაში, ვინაიდან, მოსარჩელემ იმ დოკუმენტს მოაწერა ხელი, რომელშიც აღწერილი იყო მის მიერ გამოსავლენი ნების შინაარსი, რის შესახებაც, მისი განმარტებით, ინფორმირებული არ იყო, ვერ განიხილება მოპასუხის მიერ მოსარჩელის მოტყუებად გარიგების შინაარსში. სსკ-ი კი ითვალისწინებს გარიგების ბათილობას იმ შემთხვევაში, როდესაც არანამდვილი ნების ფორმირება მოტყუების საფუძველზე განხორციელდა და არა ნდობით გამოწვეული უხეში გაუფრთხილებლობის გამო, რაც გამოიხატება ნების გამომვლენის მიერ დოკუმენტის ხელმოწერაში მისი შინაარსის გაცნობის გარეშე.

28. შესაბამისად, სააპელაციო პალატამ მიიჩნია, რომ სარჩელი არ არის დასაბუთებული არც სადავო გარიგების ნაწილობრივ, 1/2 ნაწილში ბათილად აღიარების ნაწილში.

29. გარდა აღნიშნულისა, სააპელაციო პალატამ ყურადღება გაამახვილა იმ გარემოებაზე, რომ უძრავი ნივთის ნასყიდობის საფასური 7000 აშშ დოლარის ოდენობით, მიღებული აქვს მოსარჩელის შვილს სრულად. აღნიშნული გარემოება მხარეებს სადავოდ არ გაუხდიათ. საქმეში მესამე პირის სტატუსით

მონაწილე მოსარჩელის შვილის განმარტების შესაბამისად, მოსარჩელე აპირებდა ბინის გაყიდვას, კონფლიქტი აღნიშნულზე მოსარჩელესთან არ ჰქონია და თანხა მშვიდობიანად გაინაწილეს (2017 წლის 8 სექტემბრის სასამართლო სხდომის ოქმი, 14:46-14:50). ზემოაღნიშნულიდან გამომდინარე, ის გარემოება, რომ დედის ინტერესებიდან გამომდინარე, მისი ხანდაზმულობისა და ჯამრთელობის მდგომარეობის გამო, სადავო უძრავი ქონების ნასყიდობის საფასური მოსარჩელის ნების შესაბამისად მიიღო მისმა შვილმა, არ ქმნის გარიგების ბათილობის წინაპირობას.

30. სსკ-ის 477-ე მუხლის პირველი და მეორე ნაწილების თანახმად, განსაზღვრულია ნასყიდობის ხელშეკრულების სუბიექტთა უფლება-მოვალეობები და დადგენილია, რომ გამყიდველი მოვალეა გადასცეს მყიდველს საკუთრების უფლება ქონებაზე, მასთან დაკავშირებული საბუთები და მიაწოდოს საქონელი. თავის მხრივ, დადგენილია მყიდველის მოვალეობა, გადაუხადოს გამყიდველს შეთანხმებული ფასი და მიიღოს ნაყიდი ქონება. აღნიშნული განმარტებიდან ნათლად იკვეთება სასყიდლიანი გარიგების კონსესუალური და ორმხრივი ბუნება და კანონმდებელი ნასყიდობისათვის დადგენილი ზოგადი წესით განსაზღვრავს ამ ვალდებულების მთავარ პირობებს. ამასთან, ხელშეკრულებით არ არის გათვალისწინებული მხარეთა მოქმედების რეგლამენტი და უპირატესობა ხელშეკრულების თავისუფლების პრინციპს ენიჭება. გარიგების შესრულებულად მიჩნევისათვის სავალდებულოა მხარეთა მიერ უფლება-მოვალეობების ჯეროვნად და სრულყოფილად განხორციელება.

31. ნასყიდობის ხელშეკრულება განეკუთვნება ორმხრივად მავალდებულებელ გარიგებათა რიცხვს და თავისი შინაარსით საკუთრების წარმოშობის სამართლებრივ საფუძველს წარმოადგენს. ნასყიდობის ხელშეკრულების მომწესრიგებელი ნორმების პირველივე მუხლი მიუთითებს, რომ იგი მიმართულია ქონებაზე მყიდველის საკუთრების უფლების წარმოშობის, შეცვლის ან შეწყვეტისაკენ. ხოლო, გამყიდველის მიზანს წარმოადგენს ნივთის გასხვისებით სარგებლის მიღება.

32. სააპელაციო პალატამ განმარტა, რომ ნასყიდობის ხელშეკრულება სასყიდლიანი ხელშეკრულებაა, რამდენადაც გამყიდველმა მყიდველისათვის ნივთის გადაცემის სანაცვლოდ უნდა მიიღოს ამ უკანასკნელისაგან მიღებული საქონლის ფასის გადახდის სახით შემხვედრი დაკმაყოფილება. ამასთან, ნასყიდობის ხელშეკრულება სინალაგმატური ხელშეკრულებაა, რაც იმას ნიშნავს, რომ გამყიდველის მიერ თავისი ვალდებულების – ნივთის გადაცემის შემთხვევაში, მყიდველს ეკისრება შემხვედრი ვალდებულება – ნაყიდი ნივთის ფასის გადახდა.

33. სსკ-ის 327-ე მუხლის პირველი ნაწილის დანაწესით, ხელშეკრულება დადებულად ჩაითვლება, თუ მხარეები მის ყველა არსებით პირობაზე შეთანხმდებიან, საამისოდ გათვალისწინებული წესით. ნასყიდობის ხელშეკრულებასთან მიმართებით არსებითად ჩაითვლება მხარეთა შეთანხმება ხელშეკრულების საგანსა და ფასზე. არსებითი პირობები

აუცილებელი და საკმარისია ხელშეკრულების დასადასტურებლად, ხოლო თუ მხარეები ყველა არსებით პირობაზე ვერ შეთანხმდნენ, ხელშეკრულება დადებულია ვერ ჩაითვლება.

34. ამავედროულად, სსკ-ის 183-ე მუხლის თანახმად, უძრავი ნივთის შესაძენად აუცილებელია გარიგების წერილობითი ფორმით დადება და შემდეგნაირად ამ გარიგებით განსაზღვრული საკუთრების უფლების რეგისტრაცია საჯარო რეესტრში.

35. მოცემულ საქმეზე დადგენილი ფაქტობრივი გარემოებების შესაბამისად, სააპელაციო პალატამ მიიჩნია, რომ სადავო ნასყიდობის ხელშეკრულების ბათილად ცნობის სამართლებრივი საფუძველი არ არსებობს.

კასატორის მოთხოვნა და საფუძვლები:

36. სააპელაციო სასამართლოს გადაწყვეტილებაზე მოსარჩელემ შეიტანა საკასაციო საჩივარი და მოითხოვა მისი გაუქმება შემდეგი საფუძვლებით:

37. კასატორის მოსაზრებით, სააპელაციო პალატამ არასწორად შეაფასა საქმეში წარმოდგენილი მტკიცებულებანი და ფაქტობრივი გარემოებები. მოსარჩელეს, რომელიც სოციალურად დაუცველი და ჯანმრთელობის მძიმე მდგომარეობაში მყოფი პირია, არ გაუსხვისებია ერთერთი საცხოვრებელი.

38. საქმის მასალებით დადგენილია და არც ერთი მხარე არ უარყოფს, რომ მოსარჩელე უსინათლოა. აღნიშნული ფაქტი ცნობილია მხარის სამეზობლოსა და სანათესაოსათვის. იგი დამოუკიდებლად ვერ გადაადგილება, აქვს სიყრუე.

39. კასატორის განმარტებით, არასწორია სააპელაციო სასამართლოს მსჯელობა, რომ მოსარჩელემ ვერ დაადასტურა სადავო გარიგების დადებისას მოსარჩელის უსინათლობისა და მისი მოტყუების ფაქტები. მოსარჩელის უსინათლობას ადასტურებს 2017 წლის 16 ოქტომბრის სამედიცინო ცნობა ფორმა №100, სადაც პირდაპირ აღნიშნულია, რომ 2009 წლიდან მოსარჩელეს სისხლის მომქცევის დარღვევის გამო დაემართა გაჭონვა, განუვითარდა გლაუკომა, თვალებიდან მხედველობის დაქვეითება, სმენის გაუარესება და აღნიშნულის ფონზე – სიბრმავე და სიყრუე.

40. კასატორის მოსაზრებით, გაურკვეველია, რის საფუძველზე დაადგინა სააპელაციო სასამართლომ მოსარჩელის მხრიდან სადავო გარიგების დადების თაობაზე ნების გამოვლენის ფაქტი. სააპელაციო პალატას უნდა ემსჯელა, რატომ მოაწერა ხელი უსინათლო პირმა ხელშეკრულებას, როდესაც კანონი ასეთი შემთხვევისათვის სხვაგვარ სტანდარტებს აწესებს.

41. კასატორმა მიიჩნია, რომ სააპელაციო სასამართლომ არასწორად განმარტა მოსარჩელის პოზიცია, როდესაც ჩათვალა, რომ მოსარჩელემ დაადასტურა სადავო უძრავი ქონების 1/2-ის გასხვისების ნება. ფაქტობრივად, მოსარჩელემ დავა გაავრცელა სადავო ქონების 1/2-ზე, რადგან დედამ შვილს თავისი ქონებიდან გამოუყო წილი.

42. საქართველოს უზენაესი სასამართლოს სამოქალაქო საქმეთა პალატის 2018 წლის 29 ოქტომბრის განჩინებით მოსარჩელის საკასაციო საჩივარი

მიღებულ იქნა წარმოებაში, სამოქალაქო საპროცესო კოდექსის 396-ე მუხლით და ამავე კოდექსის 391-ე მუხლის შესაბამისად, დასაშვებობის შესამოწმებლად. ამავე განჩინებით დადგინდა, რომ კასატორი სახელმწიფო ბაჟის გადახდისაგან გათავისუფლებულია.

43. საკასაციო პალატამ მოცემულ საქმეზე ორჯერ ჩაატარა სასამართლო სხდომა 2019 წლის 24 იანვარს და 11 თებერვალს, რა დროსაც საქმე განხილულ იქნა ზეპირი მოსმენით მხარეთა შორის მორიგების მიღწევის მიზნით, თუმცა სასამართლოს ძალისხმევის მიუხედავად, მხარეებს მორიგების აქტი არ წარმოუდგენიათ და მორიგება არ შედგა.

ს ა მ ო ტ ი ვ ა ც ი ო ნ ა წ ი ლ ი:

44. საკასაციო სასამართლომ, სამოქალაქო საპროცესო კოდექსის 391-ე მუხლის შესაბამისად, შეამოწმა საკასაციო საჩივრის დასაშვებობის საკითხი და თვლის, რომ იგი დაუშვებლად უნდა იქნეს მიჩნეული შემდეგ გარემოებათა გამო:

45. მოცემულ საქმეზე სააპელაციო სასამართლომ დაადგინა, ხოლო კასატორს დასაშვები და დასაბუთებული საკასაციო პრეტენზია არ წარმოუდგენია შემდეგი ფაქტებთან დაკავშირებით: მოსარჩელე დაიბადა 1948 წელს, ირიცხება სოციალურად დაუცველი ოჯახების მონაცემთა ერთიან ბაზაში, ოჯახის ერთ-ერთ წევრთან ერთად.

46. 481 კვ.მ მიწის ნაკვეთზე განავსებული №2 ლიტ „ა“ შენობა-ნაგებობის 128,00 კვ.მ საერთო ფართის (მათ შორის, საცხოვრებელი ფართი – 46,00 კვ.მ, დამხმარე ფართი – 12,00 კვ.მ, სარდაფი – 70,00 კვ.მ) 1/2 ნაწილი საჯარო რეესტრში საკუთრების უფლებით ირიცხებოდა მოსარჩელის სახელზე.

47. 481 კვ.მ მიწის ნაკვეთი წარმოადგენდა მოსარჩელისა და ორი ფიზიკური პირის თანასაკუთრებას.

48. 2015 წლის 8 მაისს მხარეთა შორის დაიდო უძრავი ნივთის ნასყიდობის ხელშეკრულება, რომლის მიხედვით მოსარჩელემ გაასხვისა №2 შენობა-ნაგებობა, ლიტ „ა“, 128,00 კვ.მ საერთო ფართის (მათ შორის 46,00 კვ.მ საცხოვრებელი ფართი, 12,00 კვ.მ დამხმარე ფართი და 70,00 კვ.მ სარდაფი) 1/2 ნაწილი. ნასყიდობის საგნის ღირებულება განისაზღვრა 7 000 აშშ დოლარით.

49. 2015 წლის 8 მაისიდან 174 კვ.მ დაზუსტებული ფართის მქონე მიწის ნაკვეთი აღირიცხა მოპასუხისა და სხვა თანამესაკუთრის თანასაკუთრებაში, მოპასუხის საკუთრებად დარეგისტრირდა №1 შენობიდან (ლიტ „ა“) 1/2 ნაწილი და №3 ნაგებობა, ხოლო უფლების დამდგენი დოკუმენტებს წარმოადგენდა 2015 წლის 8 მაისს დამოწმებული უძრავი ნივთის ნასყიდობის ხელშეკრულება, გამიჯვნის ხელშეკრულებები დამოწმებული 2015 წლის 5 და 4 აგვისტოს საქართველოს იუსტიციის სამინისტროს საჯარო რეესტრის ეროვნული სააგენტოს მიერ.

50. საკასაციო სასამართლო განმარტავს, რომ სამოქალაქო საპროცესო კოდექსი გარკვეულ შეზღუდვებს აწესებს საკასაციო საჩივრის დასაშვებობასთან დაკავშირებით, კერძოდ, 391-ე მუხლის მეხუთე ნაწილის შესაბამისად, საკასაციო საჩივარი ქონებრივ ან არაქონებრივ დავაზე დასაშვებია, თუ კასატორი დაასაბუთებს, რომ: ა) საქმე მოიცავს სამართლებრივ პრობლემას, რომლის გადაწყვეტაც ხელს შეუწყობს სამართლის განვითარებას და ერთგვაროვანი სასამართლო პრაქტიკის ჩამოყალიბებას; ბ) საქართველოს უზენაეს სასამართლოს მანამდე მსგავს სამართლებრივ საკითხზე გადაწყვეტილება არ მიუღია; გ) საკასაციო საჩივრის განხილვის შედეგად მოცემულ საქმეზე სავარაუდოა მსგავს სამართლებრივ საკითხზე საქართველოს უზენაესი სასამართლოს მანამდე არსებული პრაქტიკისაგან განსხვავებული გადაწყვეტილების მიღება; დ) სააპელაციო სასამართლოს გადაწყვეტილება განსხვავდება მსგავს სამართლებრივ საკითხზე საქართველოს უზენაესი სასამართლოს მანამდე არსებული პრაქტიკისაგან; ე) სააპელაციო სასამართლომ საქმე განიხილა მატერიალური ან/და საპროცესო სამართლის ნორმების მნიშვნელოვანი დარღვევით, რასაც შეეძლო არსებითად ემოქმედა საქმის განხილვის შედეგზე; ვ) სააპელაციო სასამართლოს გადაწყვეტილება ეწინააღმდეგება მსგავს სამართლებრივ საკითხზე ადამიანის უფლებათა და ძირითად თავისუფლებათა დაცვის კონვენციას და ადამიანის უფლებათა ევროპული სასამართლოს პრეცედენტულ სამართალს; ზ) გასაჩივრებულია სააპელაციო სასამართლოს მეორე დაუსწრებელი გადაწყვეტილება ან განჩინება დაუსწრებელი გადაწყვეტილების უცვლელად დატოვების თაობაზე.

51. საკასაციო სასამართლო მიიჩნევს, რომ წარმოდგენილი საკასაციო საჩივარი არ არის დასაშვები სსსკ-ის 391-ე მუხლით გათვალისწინებული არც ერთი ზემოთ მითითებული საფუძვლით.

52. წარმოდგენილი საკასაციო საჩივრის დასაშვებად ცნობის საფუძველი ვერ გახდება კასატორის მითითება, რომ სადავო ნასყიდობის ხელშეკრულების დადების მომენტი სათვით იგი იყო უსინათლო, შესაბამისად, ვერ წაიკითხავდა გარიგების შინაარსს.

53. საკასაციო სასამართლო განმარტავს, რომ სამოქალაქო სამართალწარმოება აგებულია მხარეთა შეჯიბრებითობის პრინციპზე. სსსკ-ის მე-4 მუხლის პირველი ნაწილის თანახმად, სამართალწარმოება მიმდინარეობს შეჯიბრებითობის საფუძველზე. მხარეები სარგებლობენ თანაბარი უფლებებითა და შესაძლებლობებით, დაასაბუთონ თავიანთი მოთხოვნები, უარყონ ან გააქარწყლონ მეორე მხარის მიერ წამოყენებული მოთხოვნები, მოსაზრებები თუ მტკიცებულებები. მხარეები თვითონვე განსაზღვრავენ, თუ რომელი ფაქტები უნდა დაედოს საფუძვლად მათ მოთხოვნებს ან რომელი მტკიცებულებებით უნდა იქნეს დადასტურებული ეს ფაქტები. ამავე კოდექსის 102-ე მუხლის პირველი და მეორე ნაწილების მიხედვით, თითოეულმა მხარემ უნდა დაამტკიცოს გარემოებანი, რომლებზედაც იგი ამყარებს თავის მოთხოვნებსა და შესაგებელს. ამ გარემოებათა დამტკიცება შეიძლება თვით მხარეთა (მესამე პირთა) ახსნა-განმარტებით, მოწმეთა ჩვენებით, ფაქტების

კონსტატაციის მასალებით, წერილობითი თუ ნივთიერი მტკიცებულებებითა და ექსპერტთა დასკვნებით.

54. დასახელებული ნორმების თანახმად, სამოქალაქო პროცესში მხარეები ვალდებული არიან, სათანადო მტკიცებულებების წარდგენის გზით დაადასტურონ მათი პოზიციის გასამყარებლად მითითებული გარემოებების არსებობა. კანონით გათვალისწინებული შემთხვევების გარდა, რომელიც ადგენს მხარეთა შორის მტკიცების ტვირთის განაწილების სპეციფიკურ წესს, მოსარჩელეს ევალება სათანადო მტკიცებულებების წარმოდგენის გზით სასარჩელო განცხადებაში ასახული ფაქტების მტკიცება, წინააღმდეგ შემთხვევაში მხარის მხოლოდ ზეპირი განმარტება სადავო გარემოების დადასტურებულად ცნობას საფუძვლად ვერ დაედება და მხარისათვის არახელსაყრელ მატერიალურ-სამართლებრივ შედეგს გამოიწვევს.

55. განსახილველ შემთხვევაში მოსარჩელე სადავო ნასყიდობის ხელშეკრულების ბათილად ცნობის მოთხოვნას ამყარებს იმ გარემოებაზე, რომ მოპასუხემ და მისმა შვილმა გარიგების გაფორმებისას მოატყუეს, რადგან მას, უსინათლობის გამო, შესაძლებლობა არ ჰქონდა, გარიგების შინაარსს გაცნობოდა.

56. საკასაციო სასამართლო მიიჩნევს, რომ მოსარჩელემ სარწმუნოდ ვერ დაადასტურა 2015 წლის 8 მაისს, სადავო გარიგების დადებისას საკუთარი უსინათლობის ფაქტი.

57. ასევე, მოსარჩელემ, საკუთარი ზეპირი განმარტების გარდა, ვერ წარადგინა კერძოპირი მტკიცებულება სადავო გარიგებით გასხვისებული უძრავი ქონების საბაზრო ღირებულების დამადასტურებელი მტკიცებულება.

58. საქმეში წარმოდგენილია 2016 წლის 15 მარტის №3645 სამედიცინო ცნობა (ს.ფ. 18), რომელიც ზოგადი ხასიათისაა და მიუთითებს პაციენტისათვის ოფთალმოლოგთან კონსულტაციის გავლის რეკომენდაციაზე, თუმცა ამავე დაწესებულების დირექტორისა და იურისტის მიერ 2016 წლის 20 ნოემბერს გაცემული პასუხიდან ირკვევა, რომ მოსარჩელეს თერაპევტის რეკომენდირებულ კონსულტაციებზე კვლევები და მომსახურება კ-----ში არ ჩატარებია.

59. შესაბამისად, მითითებული სამედიცინო დოკუმენტაციიდან ირკვევა, რომ მოსარჩელე უჩივის სმენისა და მხედველობის დაქვეითებას. აღნიშნული ინფორმაცია დაფიქსირებულია პაციენტის მოკლე ანამნეზში, რაც გულისხმობს პაციენტის სუბიექტურ მონათხრობს არსებული ჩივილების შესახებ. ამდენად, აღნიშნული ცნობით მოსარჩელის უსინათლობის ფაქტი არ დადასტურებულა.

60. რაც შეეხება კასატორის მიერ საკასაციო საჩივარზე დართულ 2017 წლის 16 ოქტომბრის სამედიცინო ცნობას, საკასაციო სასამართლო განმარტავს, რომ სსკ-ის 407-ე მუხლის პირველი ნაწილის თანახმად, საკასაციო სასამართლო იმსჯელებს მხარის მხოლოდ იმ ახსნა-განმარტებაზე, რომელიც ასახულია სასამართლოთა გადაწყვეტილებებში ან სხდომათა ოქმებში.

61. საკასაციო პალატა განმარტავს, რომ მოქმედი სამოქალაქო საპროცესო კანონმდებლობა ითვალისწინებს მხარეთა მიერ მათი მოთხოვნების

დასასაბუთებლად და მითითებული ფაქტების დასამტკიცებლად საჭირო მტკიცებულებების წარდგენის საკმაოდ მკაცრად გაწერილ პროცედურას, რომლის შესაბამისად მხარეებს მტკიცებულებათა წარდგენა შეუძლიათ პირველი ინსტანციის სასამართლოში საქმის განხილვისას შესაბამისი წესების დაცვით. გამონაკლის შემთხვევაში, კანონით დადგენილი წინაპირობების არსებობისას, დასაშვებია ახალი მტკიცებულების წარდგენა სააპელაციო ინსტანციის სასამართლოშიც (სსკ-ის 380-ე მუხლი), თუმცა საქმის საკასაციო სასამართლოში განხილვისას მხარე ასეთ შესაძლებლობას მოკლებულია.

62. ასეც რომ არ იყოს, არც დასახელებული სამედიცინო ცნობით არ დასტურდება, რომ სადავო გარიგების დადებისას მოსარჩელეს მისი შინაარსის წაკითხვა არ შეეძლო, რადგან აღნიშნული დოკუმენტიდან ირკვევა პაციენტის მხოლოდ მხედველობის დაქვეითების ფაქტი. კასატორის მოსაზრება, რომ 2009 წლიდან მოსარჩელეს განუვითარდა სიბრმავე ასახულია ისევ და ისევ პაციენტის ანამნეზში და არა ექიმის მიერ დასმულ დიაგნოზში.

63. საკასაციო სასამართლო ყურადღებას გაამახვილებს ს.ფ. 16-17-ზე წარმოდგენილ სადავო ნასყიდობის ხელშეკრულების ბოლო აბზაცზე, სადაც მითითებულია, რომ „წინამდებარე ხელშეკრულების ტექსტი სრულიად შეესაბამება და გამოხატავს მხარეთა ნებას, რასაც ისინი ადასტურებენ ხელმოწერით. აღნიშნულ აბზაცს მოსდევს მოსარჩელის ხელმოწერა. ამასთან, 2017 წლის 8 სექტემბრის სასამართლო სხდომის ოქმში (14.09.12) მოსარჩელე მხარემ დაადასტურა მის მიერ გარიგების ხელმოწერის ფაქტი იმ დათქმით, რომ იგი არ გაცნობია ხელშეკრულების შინაარსს.

64. საკასაციო სასამართლო იზიარებს გასაჩივრებული გადაწყვეტილების დასაბუთებას და მიიჩნევს, რომ გარიგების დადებისას მხარე ვალდებულია, გაეცნოს იმ ხელშეკრულების შინაარსს, რომელსაც ხელს აწერს, რადგან მის საფუძველზე მხარეებს წარმოეშობათ გარკვეული სამართლებრივი მოვალეობები. წინააღმდეგ შემთხვევაში გარიგებაზე ხელის მოწერით ჩაითვლება, რომ მხარემ გამოხატა ნება გარიგების დადების შესახებ და აღნიშნულიდან გამომდინარე სამართლებრივი შედეგების დადგომის რისკი უკვე ხელმომწერ მხარეს ეკისრება.

65. შესაბამისად, მოსარჩელე, სადავო ნასყიდობის ხელშეკრულების გაცნობის გარეშე, მასზე ნებაყოფლობით ხელმოწერისას გარიგებით გათვალისწინებული სამართლებრივი შედეგების წარმოშობას დაეთანხმა.

66. სადავო ნასყიდობის ხელშეკრულების ბათილად ცნობის საფუძველად მოსარჩელე უთითებდა გარიგების მოტყუებით დადებას.

67. საკასაციო სასამართლოს განმარტავს, რომ მოტყუებით დადებული გარიგების ბათილად ცნობის საკითხს არეგულირებს სსკ-ის 81-82-ე მუხლები, რომელთა თანახმად თუ პირი გარიგების დადების მიზნით მოატყუეს, იგი უფლებამოსილია მოითხოვოს ამ გარიგების ბათილობა. ეს ხდება მაშინ, როცა აშკარაა, რომ მოტყუების გარეშე გარიგება არ დაიდებოდა. თუ ერთი მხარე დუმს იმ გარემოებათა გამო, რომელთა გამჟღავნების დროსაც მეორე მხარე არ გამოავლენდა თავის ნებას, მაშინ მოტყუებულს შეუძლია მოითხოვოს

გარიგების ბათილობა. გამჟღავნების ვალდებულება არსებობს მხოლოდ მაშინ, როცა მხარე ამას ელოდებოდა კეთილსინდისიერად. მოტყუებით დადებული გარიგების ბათილად ცნობისათვის მნიშვნელობა არა აქვს, არასწორი ცნობების შეტყობინებით მხარე მიზნად ისახავდა რაიმე სარგებლის მიღებას, თუ – მეორე მხარისათვის ზიანის მიყენებას.

68. კანონის მითითებული დანაწესის შესაბამისად, მოტყუების საფუძვლით გარიგების ბათილობისათვის აუცილებელია, რომ მოტყუებას ნების გამომვლენში ისეთი შეცდომის გამოწვევა უნდა შეეძლოს, რომელიც ნების გამოვლენის საფუძველი ხდება.

69. მოტყუების დროს პირს შექმნილი უნდა ჰქონდეს ისეთი ობიექტური ვითარება, რომელიც ხელს შეუშლის ნების გამომვლენს ნამდვილი, ანუ მისთვის სასურველი ნების გამოვლენაში და აღნიშნული გარემოება, ყველა ნორმალურ მოაზროვნე ადამიანში არანამდვილი ნების გამოვლენას უნდა იწვევდეს, ანუ ადამიანს ობიექტური განსჯის შედეგად არ უნდა ჰქონდეს თავისი ნამდვილი ნების გამოვლენის შესაძლებლობა, შესაბამისად, მოტყუების ფაქტი იმდენად თვალსაჩინო და აშკარა უნდა იყოს, რომ ნებისმიერი საშუალო განვითარებისა და აზროვნების ადამიანის მოტყუება უნდა იყოს შესაძლებელი (სუსგ 16.06.2014 წელი, საქმე №ას-182-171-2014, 20.01.2016 საქმე №ას-1117-1051-2015).

70. საკასაციო პალატა აღნიშნავს, რომ მოსარჩელემ ასევე ვერ დაადასტურა მყიდველთა მოქმედებაში სსკ-ის 83-ე მუხლის პირველი ნაწილით გათვალისწინებული შემადგენლობის არსებობა. მითითებული ნორმის თანახმად, მესამე პირის მხრიდან მოტყუებისას შეიძლება გარიგების ბათილობის მოთხოვნა, თუ მოტყუების შესახებ იცოდა ან უნდა სცოდნოდა იმ პირს, რომელიც სარგებელს იღებს ამ გარიგებიდან.

71. მოცემულ შემთხვევაში საკასაციო სასამართლო იზიარებს სააპელაციო პალატის მსჯელობას, რომ პირველი ინსტანციის სასამართლოში საქმის განხილვისას მოსარჩელემ შეცვალა სარჩელში მითითებული პოზიცია ნასყიდობის ხელშეკრულების დადებისას ნასყიდობაზე მისი ნების არარსებობასთან დაკავშირებით და საბოლოოდ განმარტა, რომ მან ნება გამოავლინა მის საკუთრებაში არსებული უძრავი ქონების მხოლოდ 1/2-ის გასხვისებაზე. მართალია, საკასაციო საჩივარში მხარე განსხვავებულ ინტერპრეტაციას აძლევს საკუთარ პოზიციას (იხ. წინამდებარე განჩინების პუნქტი 41.), თუმცა საკასაციო სასამართლო განმარტავს, რომ გარიგების შინაარსის მიმართ მოსარჩელის სხვადასხვაგვარი პოზიციის შეფასება არ იძლევა სადავო გარიგების შინაარსში მისი მოტყუებულად მიჩნევის შესაძლებლობას.

72. სააპელაციო სასამართლოს მიერ საქმე არ არის განხილული მნიშვნელოვანი მატერიალური ან/და საპროცესო დარღვევებით, ვერც კასატორი მიუთითებს რაიმე ისეთ დარღვევაზე, რომელსაც შეეძლო არსებითად ემოქმედა საქმის განხილვის შედეგზე, რის გამოც საკასაციო საჩივარს არა აქვს წარმატების პერსპექტივა.

73. კასატორმა ვერ დაასაბუთა, რომ სააპელაციო სასამართლოს მიერ მიღებული გადაწყვეტილება მსგავს სამართლებრივ საკითხზე ადამიანის უფლებათა და ძირითად თავისუფლებათა დაცვის კონვენციასთან და ადამიანის უფლებათა ევროპული სასამართლოს პრეცედენტულ სამართალთან წინააღმდეგობაში მოდის.

74. ამასთან, საკასაციო საჩივრის განხილვისა და საკასაციო სასამართლოს ახალი გადაწყვეტილების მიღების საჭიროება არ არსებობს არც სამართლის განვითარებისა და ერთგვაროვანი სასამართლო პრაქტიკის ჩამოყალიბების აუცილებლობის თვალსაზრისით და არც იმ საფუძვლით, რომ საკასაციო სასამართლოს მსგავს საკითხზე ჯერ არ უმსჯელია და გადაწყვეტილება არ მიუღია. შესაბამისად, მოცემულ საქმეზე არ არსებობს ვარაუდი, რომ საკასაციო საჩივრის განხილვის შემთხვევაში მოსალოდნელია საქართველოს უზენაესი სასამართლოს უკვე არსებული პრაქტიკისაგან განსხვავებული გადაწყვეტილების მიღება.

75. ამავდროულად, გასაჩივრებული გადაწყვეტილება არ განსხვავდება საკასაციო სასამართლოს მიერ დადგენილი პრაქტიკისაგან.

76. ზემოაღნიშნულიდან გამომდინარე, სამოქალაქო საპროცესო კოდექსის 391-ე მუხლის საფუძველზე, საკასაციო სასამართლო არ არის უფლებამოსილი, დაუშვას წარმოდგენილი საკასაციო საჩივარი, რის გამოც მას უარი უნდა ეთქვას განხილვაზე.

ს ა რ ე ზ ო ლ უ ც ი ო ნ ა წ ი ლ ი:

საკასაციო სასამართლომ იხელმძღვანელა საქართველოს სამოქალაქო საპროცესო კოდექსის 391-ე, 401-ე მუხლებით და

და ა დ გ ი ნ ა:

1. ე----- შ-----ის საკასაციო საჩივარი დარჩეს განუხილველად დაუშვებლობის გამო.

2. საკასაციო სასამართლოს განჩინება საბოლოოა და არ გასაჩივრდება.

თავმჯდომარე

ზ. ძლიერიშვილი

მოსამართლეები:

ბ. ალავიძე

პ. ქათამაძე